

[Arne Melchior]

fået debatten om nr. 2 forslag overstået, om vi måske har et helt tredje forslag, og så vil vi i øvrigt stille og roligt afvente regeringens forslag. Jeg mener ikke, at der – ud over under udvalgsarbejdet at stille nogle opklarende spørgsmål, som vi jo alle sammen har liggende fra forrige samling – kan komme realitetsdrøftelser af dette emne, før vi har set regeringens udspil, både fordi regeringen er regeringen, og fordi den kontrollerer 70 mandater i dette folketing, som naturligt er.

Derfor tror vi ikke, at denne, skal vi sige efterårsferiebehandling her, bringer problemet sin løsning nærmere, men vi vil gerne medvirke alvorligt og seriøst til, at dette problem løses, helst ikke med en enkelt stemmes flertal, men af et meget bredt flertal i tinget.

Formanden:

I anledning af hr. Arne Melchiors bemærkning om tidspunktet for forslagene behandling skal jeg bare gøre opmærksom på, hvad hr. Arne Melchior sikkert ved og andre også, at det er for formandskabet og for formanden en balance imellem at samle forslagene, som det sagligt nok kunne være mest hensigtsmæssigt, og at sørge for, at de partier, der fremsætter forslag, får dem frem på et nogenlunde rimeligt tidligt tidspunkt. Vi har valgt denne udvej her, og den kan selvfølgelig diskuteres, men det er motiveringen.

Tyroll (VS):

Vi har jo haft spørgsmålet om eksklusivaftaler til behandling mange gange, og det er helt klart, at VS' holdning ikke er ændret.

Det, det drejer sig om her for de borgerlige partier, er ikke at sikre den enkeltes frihed. Det er et spørgsmål om at fjerne muligheden for kollektiv optræden fra fagbevægelsens side. Det er det kollektive forsvar for de positioner og de goder, arbejderklassen kun har nået igennem sin kollektive styrke, man vil undergrave, det er det, man vil til livs. Det er også helt klart det, der har været formuleret under debatten, som er gået forud her. Der er ikke tale om nogen særlig frihed for f.eks. de 250.000–300.000 arbejdsløse til at udnytte deres arbejdskraft og få en lønindtægt, som de kan få tilfredsstillet deres behov af. Der er en blokering over for, at de får adgang til dette, og der er den frie fyringsret for arbejdsgiverne, som ikke rigtig er blevet

antastet endnu, men som forhåbentlig bliver antastet på et tidspunkt. Så det er hykleri at snakke om denne beskyttelse af den enkeltes frihed. Det er det andet, det hele drejer sig om.

Derfor vender vi os selvfølgelig konsekvent imod det, og også på det her område må vi klart sige, at fagbevægelsen ikke skal acceptere en vedtagelse, lige så lidt som fagbevægelsen skal acceptere den klassedoms, som jeg er enig med fru Lilli Gyldenkilde i at der er afsagt af menneskerettighedsdomstolen.

Det er ret oplagt, hvad man kommer ud i i socialdemokratiet, når man på denne måde accepterer og binder sig til sådan nogle klassedomsstole rundt omkring og mener, at deres domme skal overholdes. Så lægger man straks op til undergravning af de eksklusivaftaler, de har betjent sig af i fagbevægelsen, og som man har været indstillet på at fastholde.

Og man begynder straks at glide af. Jeg bemærkede sågar, at ordføreren for socialdemokratiet sagde, at med de forslag, arbejdsministeren har bebudet, er spørgsmålet om eksklusivbestemmelserne klaret en årrække fremover. Kun en årrække fremover – hvad skal der ske efter nogle år? Er det så nødvendigt at pille endnu mere ved eksklusivafalterne? Hvilke muligheder ligger der? Den fremstilling lyder lidt underlig.

Jeg har bemærket med glæde, at selv hr. Georg Poulsen har reageret imod de bebudelser, arbejdsministeren kom med med hensyn til at undergrave eksklusivafalterne og åbne op for, at man skal beskytte enkelte, der er medlem af gule organisationer, eller hvad de måtte være, på de forskellige arbejdspladser.

Hvad bliver udsigten egentlig efter ministerens forslag? Det er jo svært at sige, når man ikke har set det endnu. Hvad hvis den gule organisation, som de kristelige har oprettet, bemander en hel virksomhed eller organiserer hovedparten af de ansatte på virksomheden og undergraver de overenskomster, der er indgået andre steder? Hvad bliver udsigterne i en kamp i forhold til en arbejdsgiver, der har en sådan virksomhed og en sådan bemanning, når der ikke kan foretages afskedigelser på virksomheden? Hvad bliver udsigterne for fremtidige kampe som dem, der er foregået rundt om i provin-